

Tabell 1. Eksempler som illustrerer den hermeneutiske prosessen

Hva forteller personene om?	Meningsbærende strukturer	Overordnet tema
<p><i>-Forsiktig må jo alle være uansett om man er ung eller gammel (mann, 83 år). Å falle, det kan jo hende alle! (Kvinne, 87 år).</i></p> <p><i>-Jeg tror nok at jeg vil gjøre det jeg har lyst til. Om det ikke er snakk om så veldig store sjanser da. Så da foretrekker jeg heller å ta en liten sjanse. Jeg får jeg et lite kick. Og da blir ikke dagen så triviell. (Mann, 83 år).</i></p>	<p>Å være menneske er å være utsatt</p>	
<p><i>Alene. Det er ingen som vil gå sammen med meg. Nei, men de går ikke tur. De kjører tur i stedet. Jeg går i (...) parken og setter sykkelene der, og så går jeg så langt som jeg orker. Men jeg er bevisst på at jeg skal være forsiktig. Fallulykker er jo ikke noe man kan gjøre så mye med, annet enn å rydde unna. Når jeg går i marka, så er det ikke fordi jeg synes at jeg må, men fordi jeg liker det. Jeg synes det er kjempefint å gå. At jeg er alene det spiller ingen rolle. Jeg er aldri mørkeredd eller redd for noe (Mann, 82 år).</i></p> <p><i>Etter at mannen min, døde for et par år siden, så falt jeg utenfor her og slo meg fryktelig. Ja, men det var fordi jeg var så svimmel. Det var etter at han gikk bort. (...) Trøtt, sliten og hadde spist lite. Kanskje en reaksjon siden dette bare var to måneder etter at han døde. Men ellers er jeg jo svimmel av og til. Men jeg er bevisst på at jeg skal være forsiktig. Men når man er alene og ikke har noen til å hjelpe seg og da må man jo oppi høyden av og til også. Fordi jeg er nødt (Kvinne, 87 år).</i></p>	<p>Gammel og alene</p>	<p>Motstand mot tidens bevegelse mot tilintetgjørelsen</p>
<p><i>Jeg savner virkelig det å gå, fordi jeg var veldig glad i å gå før. Det savner jeg. Jeg har ingen å gå sammen med. Eller jeg har et par venninner, men de er så snare med å gå og de går opp på de store toppene. Så det er ikke noen hensikt med å fri til dem en gang (Kvinne, 82år).</i></p> <p><i>Jeg synes det er plagsomt å ha det sånn. Jeg er ikke vant til det. Jeg er vant til å være i aktivitet og å stå på. Men jeg går jo ikke rundt til folk og forteller hvordan jeg føler det, fordi det ikke er noe noen andre har noe med. Men de fjerreste er vel klar over tilstanden. Slett ikke familien. De tror jeg er pigg fortsatt (Kvinne, 87 år).</i></p>	<p>Å savne det som var</p>	